

pynte eller tætte Loftet paa den Maade, som her nævnes. Denne Maade er meget almindelig i Byerne, men paa Landet har Ingen af os nogenfinde set den anvendt, og vi have søgt Erfaring hos Andre om, hvorvidt de have set den, men Resultatet er egentlig blevet, at det er kun enkeltvis, at man kan paavise, at den anvendes paa Landet. Det ligger altsaa ikke saa fjernt, naar de Mand, som skulle føre Tilsyn med Bygningspolitiet paa Landet, læse disse Ord og slet ikke kjende den Maade at anbringe Lærred under Bjælkerne enten med eller uden Papir, enten med eller uden Maling, at de kunne studse og let komme til det Resultat, at der ikke med Ordene kan være ment Noget, som de slet ikke nogenfinde have set anvendt, men at Meningen dog vel maa være at forbyde at dække Bræderne med Papir eller med Lærred. Men dersom det blev den Fortolkning, som blev lagt ind i Ordene, og hvis det var Meningen med Loven, vilde det være høist uheldigt. Thi det er en Maade, som bruges meget almindeligt, og som er den eneste Maade, hvorpaa man kan hjælpe paa de Mangle, som saa let ere en Følge af kun at have Brædeloft, som naturligtvis spinder ind i Tidens Løb, og efterhaanden som det spinder ind, giver Udgang for al mulig Støv og Urenlighed, som falder ned igjennem Loftet. Det kan man ikke forhindre paa anden Maade end netop ved at klistre til; altsaa det burde ikke forhindres. Nu skal det indrømmes, at det jo vel snart vilde blive klart, hvorledes Bestemmelsen skulde forstaaes. Naar nemlig en saadan Forseelse, som den vedkommende Tilsynsmand troede var begaaet, blev anmeldt, vilde Dommeren, som jeg vil forudsætte læser Loven paa samme Maade, som den ærede Ordsfører har læst den, se, at der ikke var begaaet nogen Forseelse. Altsaa vil Vedkommende ikke ifalde Mulkt af den Grund; men der vil dog utvivlsomt gaa en længere Tid, inden det bliver fuldt bekiendt for Befolkningen, at det One er forbudt, men at den gamle Maade at anvende Papir og Lærred paa er tilladt. Det vil give Anledning til ikke saa faa tidspildende Reiser til og fra Thinge. Vi have havt saameget mindre Betænkelse ved at stille dette Vædringsforslag, som vi netop tro, at dette Trækken Lærred eller Papir under Bjælkerne ikke er en Maade, der anvendes paa Landet, og vi have troet at finde en Styrke for vor Opfattelse ogsaa deri, at dette Forbud ikke har været omtalt i nogen af de ældre Brandpolitilove og heller ikke er omtalt i det Forslag, som Regjeringen har forelagt. Der er det ikke nævnt. Det er først kommet ind under Udvalgets Arbejder og er jo taget, som det blev bemærket, fra Rådskabsloven, hvor der har været god Anvendelse for det, og det blev vedtaget af Udvalget tidligere, fordi, som jeg udtalte, man ikke forstod, at det var det, som var Meningen. For mit eget Vedkommende skal jeg strax erkjende,

at jeg havde faaet ud af det, at man ikke maatte spænde Lærred istedetfor Loft, saaledes, at det altsaa skulde træde istedetfor alt andet Loft; det kunde jeg forstaa, men det var slet ikke faldet mig ind, at det var Meningen, at naar der var sammenpløiede Bræder, saa skulde det heller ikke være tilladt at anvende Lærred paa den Maade, og det af den simple Grund, at jeg aldrig har set det anvendt saaledes, saalænge jeg har levet. Udvalget tror derfor, at det ikke, naar det bliver staaende, egentlig vil have nogensomhelst praktisk Betydning, fordi der bliver ingen Anvendelse for det; men tager man det bort, fjerner man dog Grunden til, at det kan misforstaaes. Stor Vægt ligger der ganske vist ikke paa det; det, som er det Væsentlige, er maasse allerede opnaaet ved den Dmtale, som Sagen nu har faaet, idet det nemlig er og vil være vittterligt, at Meningen med Bestemmelsen, saaledes, som den staar i det Forslag, som foreligger idag, ikke er at forbyde, at man maa klistre eller udsænde Papir eller Lærred umiddelbart paa de sammenpløiede Bræder; man maa blot ikke anvende det saaledes, at der bliver et Rum mellem dette Lærred eller Papir og Loftet, hvorved der, dersom der skulde udbryde Ild, ganske vist kan opstaa større Fare, end der kan opstaa, naar det er anbragt umiddelbart paa Træet. Vi have heller ikke kunnet se, at der var saa overordenlig stor Fare, selv om det virkelig anvendtes paa den Maade, som Meningen er, at der nemlig blev et Rum mellem det og Bræderne. Lærred, udsændt paa den Maade og i den Forstand, som her nævnes, er ganske vist tilladeligt paa andre Maader, og der kan det jo ikke negtes, at, hvis man vilde tænke sig, at der kom Ild i det, vilde der være forbundet meget stor Fare med det. Det gælder om alt det Lærred, som udsæendes mellem Paneler paa Vægge, som i Reglen males med Oliefarve; der kan være Træ bagved, der er et Rum mellem dette udsændte Lærred og dette Træ, og det er utvivlsomt, at kommer der Ild, hvad let kan ske, da det ofte er nærvæd Kaffelovne, er der en ikke ringe Brandsfare forbundet med det. Dette har man imidlertid ikke fundet at burde forbyde hverken paa det ene eller det andet Sted. Jeg kan altsaa ikke Andet, sjøndt der ikke ligger saa overmaade stor Vægt paa, om dette Forslag vedtages eller ikke, naar man først har gjort sig Betydningen af Ordene i § 3 klar, end paa vore Begjere, der have stillet Forslaget, at anbefale Thinget at vedtage det, da der formentlig ingen Skade gjøres ved det, men maasse kan fjernes en Misforstaaelse. Medens jeg har Ordet, vil jeg blot tillade mig at sige et Par Ord med Hensyn til § 1. Ogsaa der tror jeg, at der er forskjellige Meninger om Paragrafens Betydning, idet der vistnok er adskillige af Landstingets Medlemmer, som opsatte disse Ord, at „Tækkematerialet skal fastgjøres til Vægterne med galvaniseret Sertraad“